

A játékonyság az élete

Egy igazi lovag

Dóczy Piroska látszólag teljesen szokványos bizományi üzletet vezet egy tízemeletes panelház földszintjén. A használt ruhát eladni és megvásárolni vágyók folyamatosan jönnek-mennek, sokkal nagyobb a forgalom, mint azt egy ilyen kis üzletben várnánk. Mindennek az oka pedig maga a tulajdonosnő, aki egy valódi lovag, pontosabban rendi dáma.

A Csillag tér környékén elég sok ruhabizományi üzlet működik. Egy közülük azonban mindenképpen egyedülálló, tulajdonosa és vezetője ugyanis egy rendi dáma, mely címet a lovagrendek hölgy tagjai kaphatják. *Dóczy Pirokát* nem egészen egy évvel ezelőtt vette fel tagjai közé a Nemzetközi Rend a Népek Megértéséért. S hogy mit kellett mindezt tennie?

Körülbelül nyolc évvel ezelőtt olyan munkalehetőséget keresett, amelynek segítségével saját maga ura lehet, ugyanakkor a vállalkozás elindítása nem igényel jelentős befektetést. Mindez azért volt fontos, mert gyermekét egyedül nevelte. Így tehát Dóczy Piroka a használt ruhák vétele és eladása mellett döntött, nyitott egy bizományit. Folyamatosan jöttek az ügyfelek, gyűltek a megunt ruhadarabok, és egyszer csak kevés lett a hely. Keresnie kellett egy lehetőséget, ahol „megszabadulhatott” az olyan áruktól, amelyeket eladni nem tudott, ugyanakkor eredeti tulajdonosaik sem kérték őket vissza. Megemmisíttetni nem akarta a gyakran alig használt ruhákat, így egyik vevője segítségével kapcsolatba lépett a Nemzetközi Rend a Népek Megértéséért nevű szervezettel. Azóta havonta akár több alkalommal is kocsisámra szállítják el kis üzletéből a ruhát, és osztják szét a rászorulóknak közt.

Mindebben a domaszéki polgármesteri hivatal és a Gyermekek Jóléti Szolgálat segítségével nélkülözhetetlen. Általában a nagycsaládosok kapnak az adományból, de most bőven jutott az árvíz- és belvízkárosultaknak, sőt még Kárpátaljára is.

Egy évvel ezelőtt aztán felmerült a gondolat, hogy Dóczy Pirokát rendi dámává avatja a lovagrend. Az üzletbe bejött a rend egyik tagja, és ott, a vevők szeme láttára kérte fel az asszonyt, hogy vállalja ezt a címet. Piroka a meghatódottságtól szóhoz sem jutott, talaly ugyanis ő volt az egyetlen magyar, akit ez a megtiszteltetés ért.

A mindennapjai azonban a ceremónia után sem változtak meg. Azóta is ugyanúgy gyűjti a ruhát, mint már hosszú évek óta, a különbség talán csak annyi, hogy egyre többen járnak be hozzá a kis üzletbe. A boltnak ugyanis egészen sajátos, mondhatni családias hangulata van. Piroka ugyanis a legtöbb „ügyfelét” név szerint ismeri. Ottjártunkkor például nem volt olyan pillanat, hogy vevő nélkül maradt volna. Főleg nyugdíjasok, valamint kis-mamák és gyermekeik érkeztek, egyszerűen csak nézelődtek, beszélgettek, a kicsik pedig egymással ismerkedtek. Volt olyan kislány, aki a boltba belépve Pirokától azonnal megkapta azt a rongybabát, amellyel, míg édesanyja körül néz, játszott szokott.

Úgy tűnt, legtöbben csak azért jöttek, mert egy kis figyelmességre, esetleg egyszerűen csak emberi szóra vágytak. Cserébe mindezt pedig megunt ruháikat hozták el Dóczy Pirokának, aki már a másnapi adományok összeállításán dolgozott.

Szőgi Andrea

Dóczy Piroka: „A rengeteg ruha nagy része a lovagrendhez, majd a rászorulókhöz kerül.” (Fotó: Gyenes Kálmán)

Orczy-napok

Munkatársunktól

Csütörtökön kezdődtek meg a hagyományos Orczy-napok rendezvényei az Orczy István Általános Iskolában. A program-sorozatot sportvetélkedők, szín-

házi bemutató és – az iskola tanulóinak közreműködésével – gálaműsor színesítette. Ma, szombaton egy városi történelemversennyel zárul a háromnapos rendezvény.

Álmodtunk egy szép várost magunknak

Szeged: Firenze a Tisza partján?

Milliárdokban gondolkozzon az, aki szeretné megtudni, mennyit is költött Szeged az elmúlt években városszépítő beruházásokra. Ám a nagy munka még nem fejeződött be. – Novák Istvántól, Szeged főépítésztől megtudtuk: a Kárász utca átépítése után a Dugonics tér, az Árpád tér, a Jókai utca és az Aradi vértanúk terének megújítása következik. S az is elképzelhető, hogy Rákóczi fejedelem híres lovas szobra hamarosan a Széchenyi térre költözik.

Terv sem volt

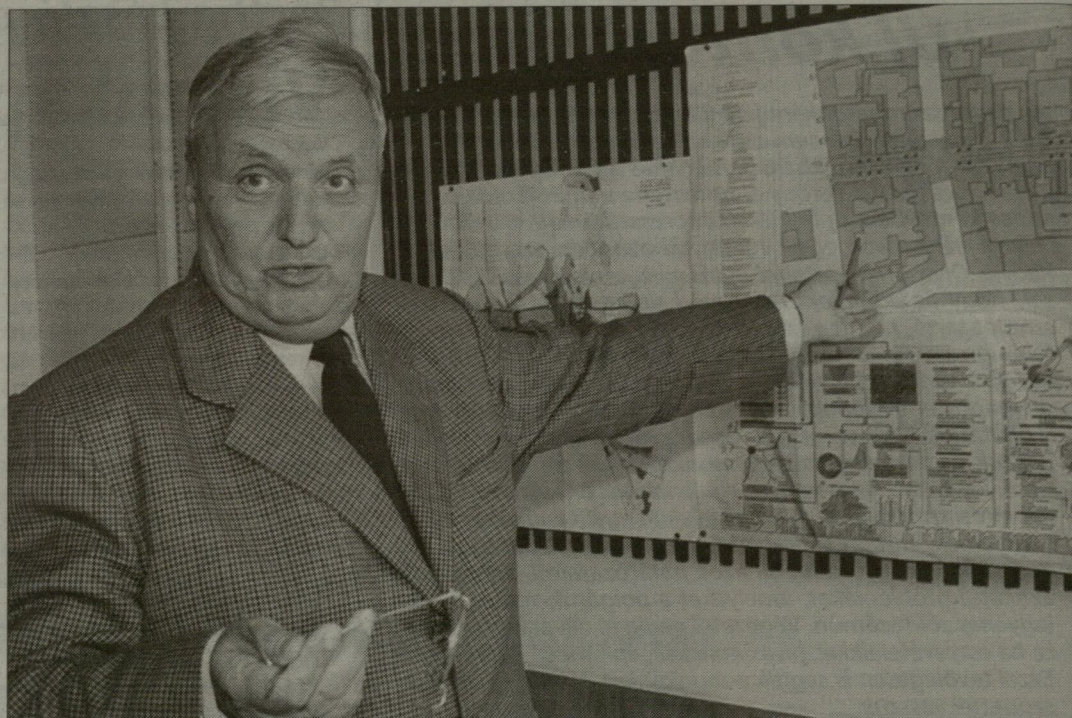
Vannak, akik csak az állványokat látják, a por miatt panaszkodnak, s dühösen toporognak a Kárász utca közúzalékkal borított, ideiglenes burkolatán. S vannak olyanok, akik boldogan újságoznak a Belvárosban már megint megszépült egy ház. S így összegzik reményeiket: pár hónap múlva mi, szegediek mondhatjuk el – nekünk van a leg-szebb Belvárosunk az országban.

Hogy melyik csapathoz tartoznak többen, főlegesen feszegetni. Hiszen – járjon bármilyen kellemetlenségekkel is egy olyan véleményemet igencsak széles körű faggatózás eredményére) Csongrád megye székhelyének átépítése – a Tisza-parti polgárok döntő többsége (alapozhatom véleményemet igencsak széles körű faggatózás eredményére) igenis örül annak, hogy új ruhába öltöztetik Szeged centrumát. De vajon miként vélekedik a száz és százmillióba kerülő beruházás eddigi, s várható eredményeiről Novák István, Szeged főépítésze?

– Mielőtt a Kárász környékén zajló építkezésekről beszélünk, hadd mondjam el: e látványos városszépítés jóval korábban megkezdődött, mint ahogy megjelentek a munkások a Klauzál téren, vagy bármelyik felújításra ítélt házban – kínált helyen irodájában Novák István. – Néhány évvel ezelőtt ugyanis még az volt a gond, hogy a város nem rendelkezett olyan, Szeged minden körletére kiterjedő városfejlesztési tervvel, amely megfelelt volna a mai kor követelményeinek. Előbb tehát meg kellett alkotni Szeged szerkezeti tervét, majd megszületett a Belváros részletes szabályozási terve is. Nem látványos munka volt ez, de feltétlenül szükséges ahhoz, hogy Szeged egy átgondolt koncepció alapján szépüljön meg.

De jöttek a törökök...

– A tervezők tehát megál-

Novák István főépítész örömmel látja, hogy a városi beruházások igényességét „másolják” a magánépítkezések is. (Fotó: Schmidt Andrea)

modtak egy új arculatú Szegedet. De vajon az (át)építők – az ön véleménye szerint – meg tudták-e valósítani mindazt, amit a tervek kidolgozó reméltek?

– Határozottan igennel válaszolhatok. Pedig a kivitelezőknek nincs könnyű dolguk. Egy olyan szegedi Belvárost építünk most ugyanis, amilyennel Szeged soha nem rendelkezett. Igaz, hogy a török idők előtt ez a település elindult egy olyan úton, amin végighaladva Közép-Európa Firenzéje, egy valóban csodálatos reneszánsz város épülhetett volna ki a Tisza partján. Ám az ismert történelmi események félbeszakították ezt a fejlődést. Sok évszázaddal később mi egy ilyen hangulatú szegedi arculat megteremtésén dolgozunk. Ehhez pedig nem elegendő csak a házak kifestése. Többek között kidolgoztunk egy olyan színtervet, ami garantálja, hogy harmonikus látványt nyújtson az egész Belváros. De ügyelünk olyan részletekre is, hogy a minden elemében megújult (s nem csak átfestett!) épületekre elhelyezett díszek, a kirakatok, az utcákon felállított új szobrok is illeszkedjenek a várost, mint egységes egészet kezelő városépítészeti koncepcióba.

Nagyáruháza, új ruhában

– Idén őszre majd minden belvárosi épület pasztellszínekben pompázik a Kárász környékén, és végig-

fut a díszburkolat is a Széchenyi tértől a Dugonics térig. Ám ezzel a mű, ama megálmodott „reneszánsz” Szeged, még nem készült el. Merre felé gyógyítják tovább a Belváros sebeit az építésszek?

– Ha valóban arra pályázunk, hogy városunk messze földön is irigylt központba csalogassa a szépre fogékonyakat, nem elégedhetünk meg azzal, hogy végre lesz egy igazán gyönyörű terünk (Klauzál), s egy hasonlóan impozáns utcánk, a Kárász. Olyan tengelyt építünk ki, amely végighaladva a Széchenyi tértől az Aradi vértanúk teréig egy megújított városközpont fogadja a sétálókat. Következik a Dugonics tér, a Jókai utcában új ruhát kell szabni a városképbe nem illő nagyáruházra. S lesz munkánk bőven az Aradi vértanúk terén is, ahol most igen csak kaotikus állapotok uralkodnak. No és ne feledkezzünk meg a Stefániáról sem, ahol már nagy erővel folyik a kertépítés, valamint a város főteréről, ahova – reményeink szerint – nem csak Rákóczi szobra költözik majd vissza, hanem új szökőkutak is épülnek majd.

És a külvárosok?

– Meg sem kérdezem, mennyibe kerül mindez, hiszen a folyamatosan emelkedő árak mellett felesleges lenne jóslgatni. Inkább arról faggathatom: Szeged városának marad-e forintja arra, hogy ne csak a Belvá-

ros, hanem a külső körzetek is megszépüljenek?

– Az elmúlt esztendőknben is arra törekedtünk, hogy a kisebb centrumok is megújuljanak. Jól halad Alsóváros központjának, a Mátyás térnek a rekonstrukciója, áldoztunk Felsővárosban a Szent György térre, Fodorkertben a Tátra térre. Egy felújítási program eredményeként olyan épületeket korszerűsítettünk, mint például Szeged legnagyobb háza, az újszegedi tizen-nyolc emeletes, vagy a garzonházak, és a körtöltés melletti Olajbányász téri 101-es beton-tömb. Megszámlolni is nehéz lenne, hány utcában fektettek le új csatornákat, s hány útra került szilárd burkolat az elmúlt néhány évben. A felsoroltak jól bizonyítják: Szeged vezetése, anyagi lehetőségeihez mérten, igyekszik gondoskodni a város minden szegletének fejlesztéséről. Örömmel tapasztalhatom, hogy a magánbefektetők is jó partnerek a csongrádi megyeszékhely szűkebb területén. Bár, sajnos, akadnak elrettentő példák, de többnyire valóban jó ízléssel megtervezett, gondosan kivitelezett társas- és magánházak épülnek városunkra. Rám foghatják: mint városi főépítész elfogultan dicsérgetem Szegedet. De az talán az értékeinket lebecsülőknak is mond valamit, hogy napjainkban az ország legkülönbözőbb tájairól érkeznek tervezők, akik kivétel nélkül csak elismerően szólnak a változásokról. Miért ne lehetnének erre büszkéek, mi, szegediek?

Bátyi Zoltán

Nyírfák és tojásfák

A gyűjtőmunkában javarészt az alsó tagozatosok vettek részt. (Fotó: Schmidt Andrea)

kat térképezték fel és készítettek tanulmányokat a témából. – A gyerekek a kiállításra különféle magokat és terméseket csíráztattak, így naponta figyelhetik a növekedési folyamatot – mondta Mészárosné Balogh Ágnes, a kiállítás egyik szervező tanárnője. Elmondása szerint a seregszemle egyik üzenete, hogy felhívja a figyelmet a természeti környezetre és az ember viszonyára. A honfoglalás idején még hazánk területének közel háromnegyed részét bükösök, középhegységeinket tölgyerdő borította. Magyarországon az első világháború után regisztrálták történelmünk legkevesebb erdejét. 1925 után az erdőterület fokozatosan nőtt, a mai ország közel 18 százalékat borítja erdő.

A kiállítás május 4-ig délután 14.15-től 16.00 óráig tekinthető meg. Előzetes bejelentkezés esetén délelőtt iskolás csoportokat is tudnak fogadni.

L. G